

Bergen, når jeg dør

SØNDAGSGJESTEN

HEIKKI EIDSVOLL HOLMÅS
Storingsrepresentant, SV

Da jeg arvet en vogn til min nyfødte datter Ebba, arvet jeg et problem. Vognen hadde Vålerenga-klistremerke.

EBBAS FØRSTE TUR til Bergen var planlagt lenge før hun ble født – til Buekorpsenes dag 31. mai. Rosa hørselsvern, de kom ikke i mindre størrelse enn fra seks måneder og oppover, var kjøpt inn. Skuteviksordenen mitt var pusset, og stolt som en hane rullet jeg vognen utover Bryggen, der det for øvrig bør gå bybane. Hun reagerte ikke på gamlekarenes skarpe trommer i det de svingte ut fra Bergenhus festning. Hun sov rolig, som om hun hadde bodd hele sitt liv i hulen ved Gamle Bergen Kjøtt, der skuteviksgutter trener på «Stokkaren», «Hei-en» og den krevende «Divisjonen», som oftest velges i slagerkonkurransen på Buekorpsenes dag.

SOM GAMMEL fanebærer i Skutevikens Buekorps, og vinner av fanebærerkonkurransen i 1994, mener jeg det er hevet over enhver tvil at det bør gis minuspoeng for dem som bærer fanen rett opp, akkurat slik det gis minuspoeng for skihoppere som ikke klarer å ta telemarksnedslag når de lander.

Minuspoeng, fordi det er så vanvittig mye lettere å gå Parade for fanen, med sine 15,5 skritt hver vei, når du ikke må holde en blytung fane rett ut fra kroppen.

Vektstangprinsippet får du bokstavelig talt rett i buken og i høyrearmen når du går med fanen ned, på ekte buekorpsvis.

Vel, vel. Nordnesgutten Ulrik Lillebøe, som vant for andre gang på rad, gjorde det med stil. Ifølge min stemor har Nordnes alltid hatt gode fanebærere. Hun hadde selv en onkel som var fanebærer i Nordnes.

JEG HAR ALLTID prøvd å finne kjæreste fra Bergen, fordi jeg, som de fleste andre utvandrede Bergensere, har hatt den innbitte holdningen at én dag skal jeg reise hjem igjen – for godt.

Etter 13 år i Oslo som stortingsrepresentant for Oslo, har det blitt et løfte som er vanskeligere og vanskeligere å oppfylle. Desto lenger du bor Oslo – desto større blir sjansen for å finne seg et kjik som ikke er fra Bergen, et kjik som, uforståelig som det høres ut, ikke engang har vært i Bergen, eller et kjik som ikke kjenner tilknytning til Bergen, fordi hun aldri har hatt gleden av å ha bodd her.

Det siste skjedde meg.

Da jeg endelig traff hun som ble min kone, gjorde hun en ting krystallklart for meg: «Vi kommer aldri til å flytte til Bergen. Det regner så mye. Håret mitt får sånn krus der.»

Jeg klarer å slå i hjel de fleste argumenter, men ikke dét.

JEG HAR FORSONT meg med at jeg ikke får leve livet i Bergen, selv om jeg fortsatt har en klar plan om å dø her. (Mine venner har fått beskjed om å lempe meg på natt-toget til Bergen når livet ebber ut.)

Ebba kommer til å snakke østlending. Det har jeg også forsont meg med. Min jobb blir å sørge for at hun arver skarre-R-en, slik at alle forstår at hun egentlig er bergenser – ufrivillig frarøvet en barn-dom i Bergen på grunn av foreldrenes utilgivelige valg.

MEN DET ER ÉN TING jeg ikke vil klare å forsone meg med. Det er om hun skulle vokse opp og ikke heie på Brann.

Sjefen i Den norske kirke, bergenser og tidligere biskop i Borg, Helga Byfuglien, er sitert på å ha sagt følgende da hun flyttet til Fredrikstad: «Alle som kjenner til fotball, vet jo at man ikke skifter fotballklubb når man flytter.» Hvem kan vel ha tillit til en prest eller enn politiker som skifter fotballag?

DERFOR GÅR DET IKKE med Vålerenga-klistremerke på vognen.

Allerede et halvt år før hun ble født, fikk hun sin første Brann-drakt. Gitt til faren, altså meg, som en fremsynt innleddergave av studenter, som forsto hvordan de skulle få meg til å gråte rørt.

DEN SKAL HUN ha på seg når hun skal være med på alt som er gøy:

Cupfinaler, der vi vinner festen når kampen spilles, i stedet for dagen i forveien, slik vi pleier. Hun skal få være med Brann-Bataljonen Øst på «Fyrebussen» til og fra bortekamper – med slagordet «Råde, Råde, for dårlig på bibliotek».

Stig Elvis' surrealistiske forslag til slagord, inspirert fra hans tid som bibliotekar i Råde eller Rygge, ble unisont adoptert etter en svak kamp borte mot Fredrikstad.

Og hun skal få lære at ekte lidelse har et navn.

Jeg har forsont meg med at jeg ikke får leve livet i Bergen

JEG ER EN LOJAL satan. Jeg heier på den treneren vi har. Det gjorde jeg i fjor og. Det er ingen jeg kjenner som blir bedre av å bli pepet ut. Men Brann-året så langt vekker til live to gamle Brann-minner:

1) Branns kvalikkamp mot Sandefjord høsten 2002. Det var da keeper Ivar Rønningen skulle vært utvist for uvettig utrusning og handsing utenfor 16-meteren. Vi som var der, feiret seieren som gjorde at vi berget plassen i eliteserien, som om det var gullet vi vant.

2) Varegg-Brann i 1982 på ærverdige Krohnsminde stadion, der Brann til slutt vant 9-1, akkurat det som skulle til for å få direkte opprykk i stedet for kvalikk. Steinkjer ropte om kampfiksing. Trøndere har alltid vært noen sutrekopper.

Nedrykkskampene vi tapte, er for lengst slettet fra minnet. Jeg er ikke sånn.

MIN DATTER er født i det året der Brann for første gang siden 1981 ligger på bunnen av tabellen på dette tidspunktet i sesongen.

Noen kan velge å fortvile. Jeg tror det kan være et godt tegn for både Ebba og Brann. Herfra går det bare oppover!

PS: Problemet med Vålerenga-klistremerket løste seg. Vi dekket det til med et merke mot dumping av gruveavfall fra Engebøfjellet i Førdefjorden – «Vern folk & fjord».

Det skal nok gå bra med Ebba.

Du blir ikke veldig rik av å være ansatt i Norge

NHO-sjef Kristin Skogen Lund, DN

Well done, Liverpool. You beat England

Programleder Jeremy Clarkson, Twitter

De nye fotballarenaene er blitt Potemkinkulisser: De kan ikke tilsøre miseren bak

Professor Gudmund Hernes, Morgenbladet

Mitt liv er for kort til en ny EU-debatt

Tidl. Ap-leder Jens Stoltenberg, Aftenposten